

שמעון בוזגלו בלי יללות, שימון שלנו

פסטיבל בורוכוב

אופירה, אשתי, נסעה הבקר לחו"ל –
ילילו על לבי הפואב, נשות בורוכוב,
בכו על מטתי הריקה.

– לכמה זמן היא נסעה, שכן?

אללי, נשות בורוכוב סטריט,
לארבעה לילות נסעה לי.

– לאן היא נסעה, שימון שלנו?

אללי, בנות, לפסטיבל מינכן.

– מטה ריקה, שכן שלנו, היא מראה נורא.
ארבעה לילות – זמן ארץ.

ארץ, שכנות, ארץ.

– נסעה לה לחגג בפסטיבל
והשאירה אותך פה לבד?

אללי, שכנות שלי, נסעה לפסטיבל.

– נסעה לה לפסטיבל!

השאירה אותי להתלכסן במטה,
להיות לבר בחשך.

— לבר, מסכן, בחשך.

ילילו על לבי הכואב, נשות בורוכוב,
בכו על מטתי הריקה.

— בלי יללות, שימוץ שלנו:
כל לילה אחת מאתנו
תבוא למלא ת'מטה,
לגרש ממך ת'חשך.

כל לילה?

— בלי יללות, שכן שלנו,
ארבעה לילות בבורוכוב שטרסה
נחגג כזה פסטיבל
שמינכן לא ידעה מעולם!

גפרטיטי: הסרט

ביום זה נוה
בשעה זו נוז
הלכתי לאלנבי פנת הירקון
לראות בבית האופרה סרט.

בחזית, בחלון הראוה של סטימצקי,
הסתכלה עלי גפרטיטי מאחורי הזכוכית
והחזירתי לה מבט.

בְּיוֹם זֶה וְזֶה
בְּשָׁעָה זוֹ וְזוֹ
שִׁימוֹן בּוֹזְגִלוֹ נִסְק לְשָׁמַיִם,
הִתְאַחַד עִם גִּלְגַּל הַחֲמָה.

הִיא נִתְּנָה לִי לְרֵאוֹת
אֶת עֵינַיִהָ, שְׁפִתֶיהָ.
נִתְּנָה לִי לְרֵאוֹת מֶה שֶׁלֹּא אֶסְפֵּר,
וְעֲצָרָה אוֹתִי רַק מִלְּבוֹא אֶל קוֹלָהּ.

כְּשֶׁנִּפְלִטְתִּי מֵהָאֶלְפֹן הַהוּמָה,
רֵאִיתִי שֶׁהַקֹּהֵל כָּבֵר יֵצֵא מֵהַסֵּרֵט.

שׁוֹם סִימָן אֲכַזְכֵּבָה לֹא נִכְר
עַל רוּחַ הַיָּם, שְׁאַחֲזָה בְיָדִי,
וְהַשְּׂמֵשׁ שֶׁטְּבִלָה מֵאַחֹר.

מוֹת מוֹקֵטְסוּמָה

לְמַעַלָּה, בְּשַׁחֲקִים,
בְּתוֹךְ הַתְּכִלֵּת הַדְּלִילָה,
הָעֲמוּסָה כָּל כֶּף בְּדִירוֹת,
שׁוֹכֵן הָאֵל קוֹצֵלְקוֹאֲטֵל
עִם יִתְרֵי אֲחֵיו הָאֱלִים.

הוּ, כְּמָה הֵם מֵתְאָוִים לְנִיחוּחַ גּוֹיָכָה!
הוּ, כְּמָה רְעֵבִים לְגּוֹיָכָה בְּשִׁלָּה!

לְמַעַן, בְּשָׁחֲקִים,
בְּתוֹךְ הַתְּכֵלֶת הַדְּלִילָה,
שׁוֹכֵן הָאֵל קוֹצֵץ קוֹאֲטָל,
חֹלֵם, מִתְפַּלֵּל לְגוֹיָבָה.